

Hunajanväriset silmät. Vaaran laki kohosi sileänä kalliokumpareena jolla ei juuri kasvillisuutta näkynyt. Jääkauden hiomaa silokallion pintaa tosin paikoitellen rikkoivat mannerjään murjomat matalat painanteet ja kapeat halkeamat. Joissakin kohdin noita halkeamia yritti kitukasvuinen kanerva pitää pintaansa ympäröiviä olosuhteita vastaan ja muutamassa harvassa painannerepeämässä kasvoi lisäksi karheaa sammalta ja jäkälää. Jäkälä oli hieman tavoittanut kasvupohjaa myös niistä muutamasta litteästä kivenlohkareesta, jotka mannerjää on aikoinaan jättänyt vaaran lakea somistamaan. Muuta sitten ei ollutkaan, paitsi huikaisevan mahtavat näköalat ympäröivään erämaahan. Päivä oli ollut kesäisen lämmin ja vaikka täällä ylhäällä tuntuikin pienoinen tuulenvire, ei se helpotusta tuonut muuhun, kuin siihen etteivät miehen matkassa pörränneet pikkukärpäset ja paarmat enää seuranneet ylös vaaralle. Hiki kirjoi ohueksi virttuneen ja paljon reissuja nähneen huopahatun lävitse miehen pudottaessa rinkan selästään. Hän riisui hattunsa antaen tuulenvireen viilentää otsaa ja ohimoitaan. Kertakaikkisen mahtavat olivat näköalat, tosiaan mahtavat. Tässä olisi oiva paikka pitää kunnon evästauko, sekä antaa silmän levätä ympäröivässä maisemassa. Hetkessä löytyivät rinkasta termospullo ja eväsleivät. Teetä ja näkkileipää, jolla vain voita. Yksinkertaiset eväät, mutta juuri sopivat tällaiselle vaellukselle. Sellaisia hänen eväänsä yleensä olivat. Yksinkertaisia, mutta maukkaita. Kivenlohkareelle istuen hän antoi silmänsä kiertää maisemaa. Kymmeniä kilometrejä asumatonta erämaata joka suuntaan. Täällä ei ollut pelkoa törmäämisestä johonkin metelöivään turistiporukkaan. Tänne ei moni olisi osannut, eikä kyllä edes halunnut osata. Ei silti, että hän olisi ihmisiä karttanut, tai pelännyt. Ei, kyllä hän tarpeen tullen oli hyvinkin seurallinen ja viihtyi porukoissa, mutta tätä rauhaa hän aina kaipasi asuessaan kaupungissa. Katse kiersi horisonttia. Kesäiseen tapaan se näytti kauempana peittyvän ohueen sinertävään autereeseen. Pilvettömältä taivaalta paistava aurinko hehkutti kallion pintaa, ja ajoittain tuulenvireen pysähtyessä paikalla oli lähes helteisen läkähdyttävää. Vaaran rinne näytti ylhäältä katsottuna vieläkin jyrkemmältä kuin miltä se oli kiivetessä tuntunut. Pohjoisen puolella alhaalla kimalteli järvi, niiltä kohdin missä pieni tuulenpyörre sai pieniä vihurinkareita irtoamaan tyvenestä pinnasta. Vaaran vastakkaisella puolella jyrkän rinteiden alla toinen järvi peilaili auringon välkettä täysin tyvenenä. Sinne ei hentoinen kesätuuli tavoittanut, ja ylhäältä katsottuna tyven vesi näytti tummalta. Mies tiesi, että järviä yhdisti pieni joki, tai oikeammin puro vaikka sitä täältä ylhäältä ei voinut havaita. Puro laski pohjoispuoleisesta järvestä eteläpuoleiseen kiertäen vaaran melkoisen kaukaa ja näkymättömissä metsän kätkemänä. Maisemaa ihaillessaan mies oli syönyt eväitään ja alkoi pakkailla niitä takaisin rinkkaansa, kun hän näki jotakin niin yllättävää, että se sai hänet hätkähtämään. Siinä jäkäläisen kivenmurikan päällä kökötti kissa. Kissa ! Täällä kaukana kaikesta asutuksesta hyvinhoidetun näköinen harmaa kotikissa. Koska se oli siihen ilmestynyt? Oliko se ollut siinä jo, kun hän oli tullut, vai ilmestynyt hänen katsellessaan maisemia. Vaikea sanoa, mutta siinä se nyt oli ja katsoi häntä rävähtämättömillä hunajanvärisillä silmillään. Vaeltaja kohottautui varovasti istualtaan ja kissa valpastui. Se nousi jaloilleen ja hyppäsi kiveltä maahan. Kipitti muutaman kissanaskelleen ja kääntyi katsomaan miestä. Mies istuuntui uudelleen ja kissa pälyili ympärilleen neuvottoman näköisenä, kääntyen jälleen kohti miestä. Kun mies uudelleen kohottautui, kissa liikahti ja otti muutaman askeleen pois päin ja katsoi taas taakseen. -No, hittolainen, mies tuumi mielessään. -Aivan, kuin se tahtoi minun seuraavan mukanaan. - Eihän tässä millään aikatauluilla liikuta, joten voisihan sitä...., mies tuumi, ja kohotti rinkan selkäänsä. Hän seurasi kissaa joka tuntui pitävän huolen, että mies pysyi näköyhteydessä. Rinne oli jyrkempi tälläpuolen, mutta kallioisuudestaan huolimatta ei louhikkoinen. Heti laelta laskeuduttua rinteellä kasvavat puut antoivat tukea ja varmuutta laskeutumiseen. Kissa tuntui osaavan parhaan reitin

alas. Mies huomasi joutuneensa pihapiiriin. Harmaista kelohirsistä rakennettu mökki sulautui maisemaan lähes täydellisesti, kuten rannan puiden välissä pilkoittava saunakin. Kissa loikkasi mökin portaat kuistille ja saman tien kuistia kiertävälle tukevalle keloparrulle, ja katsoi miestä rävähtämättömin hunajanvärisin silmin. Mies nousi kuistille ja koputti oveen,,ei vastausta, niinpä hän avasi oven ja astui sisään. Mökin perällä ikkunan alla olevalla laverilla makasi mökin asukas. Jalka oli sidottu jokseenkin kömpelösti, jonkinlaista lastaa käyttäen. Heti näki kuitenkin , että kyseessä oli jo jonkin verran vakavampi loukkaantuminen , sillä veri oli värjänyt siteen polven yläpuolelta. -Onneksi tuli otettua puhelin matkaan, mies ajatteli ja kaivoi viestimen repustaan. Tarvittavaa kenttää ei kuitenkaan näyttänyt löytyvän, ei kai muu auta kuin kiivetä takaisin vaaralle. Toivottavasti sieltä saa yhteyden, hän tuumi. Kun loukkaantunutta potilasta nostettiin paareilla helikopteriin, kääntyi tuo pitkäpartainen ja pitkätukkainen mökin asukka ja tarttui miestä käsivarteen. Vaikka loukkaantumisen riuduttamat voimat olivat huvenneet vähiin, kohottautui tuo erakko ja sai kähistyä - Kissa....pidäthän siitä huolen? Ahdistus ja hätä eläinkumppanista olivat paistaneet tuosta lyhyestä toivomuksesta, ja jotenkin miehestä tuntui kuin hän olisi luvannut asian. Oikeastaan, eihän hänellä ollut kiire mihinkään. Kesäloma oli vasta alussa eikä kukaan kaivannut häntä, joten aivan hyvinhän hän voisi jäädäkin joksikin aikaa. Tokihan näissä puitteissa voisi lomaa viettää, vaikka hieman pidempäänkin. Mies onki kissalle kaloja järvestä. Korpiaisia, niitä tuntui riittävän, ja niistä kissa tuntui pitävän. Miehen onkiessa kissa istui aina hieman kauempana, odottaen miehen heittävän kalat sen ulottuville. Lähelle se ei tullut. Väistyi kauemmas, kun sitä yritti lähestyä. Öisin, miehen nukkuessa laverilla, kissa kökötti halkolaatikon päällä. Joskus miehestä tuntui, että hän saattoi herätä siihen, että kissa tuijotti hämärässä kesäyössä häntä rävähtämättömillä hunajanvärisillä silmillään. Päivät kuluivat ja muuttuivat viikoiksi, mutta erakosta ei kuulunut mitään. Toki mies viihtyi, mutta kesäloma alkoi loppua, eikä hän kissaa voisi kaupunkiasuntoonsa viedä, eikä tuttavapiirissäkään olisi varmaankaan kissanottajia. Mies nousi taas vaaralle. Rinkka painoi selässä ja kissa kipitteli pienen matkan päässä miehen jäljessä. Vaaran laella mies pysähtyi ja päästi kantamuksen maahan. Istui rikkansa päällä pitkään katsellen maisemaa ympärillään. Erämaa kylpi loppukesän tummassa vihreässä, mutta syksyn värejä ei vielä näkynyt. Tuuli väreilytti alhaalla lepäävien järvien ja lampien pintaa. Taivaankannen kirkas sini heijastui veden pinnalta kauniin vaaleansinisenä. Olo tuntui haikealta, eikä hän vieläkään tiennyt, kuinka menetellä tuon kissan kanssa. Mies istui yhä, vaikka matkaan olisi pitänyt jo rientää. Nousi viimein ja huokaisi syvään, kaivoi sitten puhelimen rikkansa taskusta ja soitti yhden lyhyen puhelun. Pidempään tuskin akussa olisi virtaa enää ollutkaan. Nosti sitten rinkan selkäänsä, vilkaisi kissaa ja tuumi, - Luvattu, mikä luvattu. Ja alkoi laskeutua takaisin mökille päin. Ensilumi antoi jo valkeutta pimenevään myöhäissyksyn iltaan, kun mies asteli saunasta ja pulahti järven tummaan ja hyisen kylmään veteen. Lyhyt uintilenkki riitti ja kohta hän jo pukeutui saunan eteistilassa, jota myrskylyhty himmeästi valaisi. Siinä pukeutuessaan hän tuli vilkaisseeksi peilikuvaansa seinällä olevasta peilistä. Märkä tumma tukka laskeutui niskaan ja lähes hartioille kosteina kiharoina ja kasvoja koristi tuuheaksi kasvanut parta. Hieman leuankärjessä ja ohimoilla saattoi erottaa aavistuksen harmahtavaa sävyä. Ensilumi, mies myhäili itsekseen. -Ensilumi. Yöllä , kun kuunsirppi loi valjua valoaan ikkunasta laverilla nukkuvan miehen ylle, tämä heräsi. Jalkojen päällä tuntui kevyt ja lämmin paino. Kissa oli asettunut siihen kiepille ja nukkui tyytyväisesti kehräten ja sen hunajanväriset silmät olivat kiinni. Mies huomasi hymyilevänsä.